

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1 По2 3/26
5.6.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Драгана Ћесаровића, Душана Агатоновића, Раше Јанковића и Виолете Јовановић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног Јована Радана**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Јавног тужилаштва за ратне злочине и бранилаца окривљеног Јована Радана, адвоката Драгана Микеша и адвоката Александаре Зекић Јолдић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 1/23 од 20.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Јавног тужилаштва за ратне злочине и бранилаца окривљеног Јована Радана, адвоката Драгана Микеша и адвоката Александаре Зекић Јолдић, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 1/23 од 20.11.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 1/23 од 20.11.2025. године, окривљени Јован Радан оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, па је, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 5, 33, 38 и 41

КЗ СРЈ, осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, те је, на основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 ЗКП, обавезан окривљени Јован Радан да накнади трошкове кривичног поступка, у износу од 87.514,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Јавног тужилаштва за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 1/23 од 20.11.2025. године, тако што ће окривљеном Јовану Радану изрећи казну затвора у дужем временском трајању;

-браниоци окривљеног Јована Радана, адвокат Драган Микеш и адвокат Александра Зекић Јолдић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или исту преиначи на тај начин што ће окривљеног Јована Радана ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му је оптужницом Јавног тужилаштва за ратне злочине Кт.бр.2/23 од 18.04.2023. године, уређена актом од 15.12.2023. године, стављено на терет, уз захтев да буду обавештени о седници већа.

Бранилац окривљеног Јована Радана, адвокат Драган Микеш поднео је одговор на жалбу јавног тужиоца за ратне злочине, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Јавни тужилац јавног тужилаштва за ратне злочине, у предлогу Ктж.бр. 3/26 од 18.02.2026. године, предложио је да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одбије као неосновану жалбу бранилаца окривљеног Јована Радана, адвоката Драгана Микеша и адвоката Александре Зекић Јолдић, а усвоји жалбу Јавног тужилаштва за ратне злочине и преиначи пресуду Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 1/23 од 20.11.2025. године, у делу одлуке о казни, тако што ће окривљеног Јована Радана осудити на строжу казну затвора у оквиру законом прописане казне за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству јавног тужиоца за ратне злочине Милоша Самарцића, окривљеног Јована Радан и његових бранилаца, адвоката Драгана Микеша и адвоката Александре Зекић Јолдић, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и предлог јавног тужиоца за ратне злочине, као и одговор браниоца окривљеног Јована Радана, адвоката Драгана Микеша, на жалбу јавног тужиоца за ратне злочине, те објашњења навода жалби које су дали јавни тужилац за ратне злочине и браниоци окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су

истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

У жалби бранилаца окривљеног Јована Радана, наводи се да се првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, уз цитирање одредбе наведеног члана. Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да је првостепена пресуда, како у изреци, тако и у образложењу, јасна и разумљива, садржи јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, из којих се закључује како је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, а такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела, а потом и како је првостепени суд ценио изведене доказе, што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају закључци првостепеног суда.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом бранилаца окривљеног, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, нарочито оцена исказа оштећене АА, као и чињенични и правни закључци првостепеног суда.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је, на основу изведених и правилно цењених доказа, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окривљени Јован Радан извршио радње описане у изреци првостепене пресуде, односно извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ. При томе, првостепени суд је изведене доказе ценио, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, дајући за своје чињеничне закључке довољне и јасне разлоге, које као правилне прихвата и веће овог суда, као другостепеног.

У жалби бранилаца окривљеног, истиче се да тужилаштво за ратне злочине у оптужном акту наводи да је окривљени према оштећеној извршио три кривична дела силовања, а што је супротно изјави саме оштећене, која наводи да је силована два или три пута.

Међутим, оштећена АА у свим својим исказима описивала је догађај када је први пут силована од стране окривљеног, а у исказу датом у Жупанијском суду у Осијеку дана 06. просинца 2022. године, навела је да се то догодило на исти начин и други и трећи пут, па чињеница да је оштећена у исказу датом у Жупанијском државном одвјетништву у Осијеку дана 05. ожујка 2012. године и на главном претресу пред првостепеним судом дана 16.12.2024. године, навела да је силована од стране окривљеног још два или три пута, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, не утиче на правилност утврђеног чињеничног стања наведеног у изреци првостепене пресуде, односно да је окривљени оштећену три пута принудио на обљубу.

Потом, браниоци окривљеног, у изјављеној жалби, истичу да сама оштећена наводи да лице, које је према њој извршило силовање, ни у једној прилици није применило силу, а примена силе представља биће овог кривичног дела, те указују да оштећена није била повређена.

Неспорно је да оштећена АА није тврдила да је окривљени критичном приликом према њој директно применио физичку силу више него да је “насрнуо на њу”, нити је тврдила да је она пружала било какав отпор, физички или на било који други начин, при чему је навела да јој је окривљени претио показујући пиштољ и говорећи да ће довести још њих десеторо па да заврши као АА у кући поред, уколико не учини оно што од ње тражи. Према правилном ставу првостепеног суда, опште околности које су постојале, и пре и током критичних догађаја, указују да је окривљени оштећену на полни однос присилио користећи постојање тих околности, које су и њему и оштећеној неспорно биле познате, а то су да је у току рат (оружани сукоб немеђународног карактера), да српска страна у датом тренутку има потпуну оружану контролу над тереном на коме се окривљени и оштећена налазе, да је окривљени наоружани припадник територијалне одбране, да је оштећена практично у заробљеништву, тако да је фактички била потпуно немоћна да се супротстави, па је, с тим у вези, правилна оцена првостепеног суда да је оштећена АА имала сасвим оправдане разлоге да се боји за свој живот и да услед тога не пружи никакав отпор, и поред изостанка веће физичке силе од стране окривљеног.

Жалбом бранилаца окривљеног, побија се првостепена пресуда и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, тако што се истиче, као и пред првостепеним судом, да је нужно из списка издвојити као незаконит доказ записник о препознавању особа Полицијске поставе Опатија број: 511-09-77-03/4-238/2001 од 11.10.2001. године, јер је прибављен на незаконит начин, будући да је оштећена, у свом исказу на главном претресу, навела да она никада никаквом препознавању лица није присуствовала, те браниоци указују и да је упитан њен потпис на предметном записнику. Браниоци оспоравају и одлуку првостепеног суда да не усвоји предлог одбране да се позове и саслуша састављач записника са фотодокументацијом.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је правилно поступио када је одбио предлог бранилаца окривљеног, да се, на основу члана 407 ЗКП, из списка предмета издвоји као незаконит доказ записник о препознавању лица, правилно налазећи да законитост овог доказа, који је достављен два пута, тужилаштву и суду, није доведена у питање, а ради се о овереним фотокопијама, при чему на записнику постоји потпис оштећене, одмах испод њене изјаве о препознавању. С тим у вези, првостепени суд је правилно поступио када је одбио и предлог одбране да се као сведоци позову и испитају потписници записника о препознавању лица, овлашћена службена лица ББ и ВВ, такође правилно налазећи да се реално не може очекивати да би ова лица могла да, након 24 године, пруже више

детаља и објашњења о настанку предметног записника, па би усвајање оваквог предлога одбране водило беспотребном одуговлачењу поступка. Према правилном ставу првостепеног суда, записник о препознавању особа Полицијске поставе Опатија број: 511-09-77-03/4-238/2001 од 11.10.2001. године, састављен је од стране несумњиво овлашћених службених лица, на службеном обрасцу, при чему потпис оштећене, односно њеног имена и презимена, не одудара очигледно од других, неспорно њених потписа на другим документима у списима, због чега је првостепени суд правилно поступио када је предметни записник у потпуности прихватио, не налазећи да се ради о незаконито прибављеном доказу.

Првостепени суд је имао у виду да је оштећена, након што јој је на претресу предочен записник о препознавању особа Полицијске поставе Опатија број: 511-09-77-03/4-238/2001 од 11.10.2001. године, навела да мисли да је њен потпис на дну друге стране тог записника, али да се не сећа тог препознавања, а потом, и када јој је предочена фотодокументација очевида, МУП Републике Хрватске, Полицијске поставе Опатија од 11. октобра 2001. године, да је навела да када је била први пут, нису биле велике фотографије, већ мале, ситне, на неком столићу са стране, те да се великих уопште не сећа, као и да, с обзиром на њено памћење, можда личи на број 4, али да не би могла са сигурношћу да потврди јер је давно то било. С тим у вези, првостепени суд је правилно имао у виду и наводе оштећене да је на телевизији 1996. или 1997. године, видела окривљеног на снимку који је био пуштен на ХРТ-у, када се, како је навела, моментално заблокирала, ноге су јој се одсекле, те да је писало његово име и презиме, па је тако сазнала поново како се зове, јер је била заборавила, при чему је првостепени суд ценио и чињеницу да је оштећена у полицији 2001. године, када јој је предочена фотодокументација очевида, у којој се, међу шест фотографија, налазила и фотографија окривљеног Јована Радана под редним бројем 4, препознала особу под редним бројем 4, наводећи да га је препознала по облику лица, али да није био тако дебео, у ком смислу је ценио и наводе оштећене са главног претреса, након што јој је суд предочио записник о препознавању особа Полицијске поставе Опатија од 11.10.2001. године, да с обзиром на њено памћење можда личи на број 4. Наиме, слабије сећање и немогућност оштећене да окривљеног сада са сто посто сигурности препозна, сасвим је разумљиво с обзиром да се критични догађај десио пре више од 33 године, услед чега се, сасвим животно и логично, може десити и да су јој се дешавања из два одласка у полицију у Опатији слила у један, те није могла тачно и прецизно да их опише, што не доводи у сумњу, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, да је оштећена указала управо на окривљеног Јована Радана као извршиоца кривичног дела на њену штету, иако је на главном претресу навела “и да га видим данас на улици не би знала ко је”, што је, према правилној оцени првостепеног суда, потпуно искрено.

У односу на наводе оштећене да је на телевизији 1996. или 1997. године видела и препознала окривљеног, да је писало његово име, мисли да је он чак стајао испред Велепромета и причао како се Велепромет обнавља, браниоци у изјављеној жалби истичу да окривљени никада није радио у Велепромету, па самим тим није ни могао да даје било какве изјаве испред Велепромета, истичући да је окривљеном име Јован, а не

Јовица, како је оштећена изјавила, те да не постоји ни могућност да би у евентуалном таквом телевизијском прилогу на екрану било исписано Јовица, уместо Јован, а осим тога, окривљени је напустио Вуковар и Републику Хрватску 1995. године и никада се више није вратио у Републику Хрватску, тако да није ни могао да даје било какве изјаве за Хрватску телевизију у време које наводи оштећена.

Међутим, оштећена је навела да емисију није снимала хрватска телевизија већ је на хрватској телевизији само приказан послат снимак, па тиме чињеница да је окривљени напустио Вуковар и Републику Хрватску 1995. године и да се никада више није вратио у Републику Хрватску, не доводи нужно у сумњу истинитост навода оштећене, нити на то утиче чињеница да оштећена, у исказу пред Жупанијским државним одвјетништвом у Осјеку од 05. ожујка 2012. године, наводи име Јовица Радан, док у исказу пред Жупанијским судом у Осјеку 06. просинца 2022. година и на главном претресу дана 16.12.2024. године, наводи Јован Радан, при чему и сведок одбране ГГ, испитан на главном претресу одржаном дана 17.09.2025. године, окривљеног именује као Јован Радан, али га у једном тренутку назива Радан Јовица. Такође, на искреност навода оштећене, није од одлучујућег значаја околност што окривљени никада није радио у Велепромету па да тиме није ни могао да даје било какве изјаве испред Велепромета, како то у жалби истичу браниоци.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, исказ оштећене АА, представља поуздан доказ из кога се може ван разумне сумње утврдити да је окривљени Јован Радан предузео радње за које се у овом кривичном поступку терети, при чему оштећена, како то произилази из списка предмета, није имала разлога да неосновано терети управо окривљеног Јована Радана, а посебно када се исказ оштећене цени у вези са исказима других сведока, и то ДД, ЋЋ и ЕЕ, са којима (као посредним доказима), у погледу одлучних чињеница, стоји у међусобној и логичкој вези на такав начин да се комплетира слика критичног догађаја.

Наиме, сведок ДД, у исказу који је дала Жупанијском државном одвјетништву у Осјеку дана 28. септембра 2016. године и на главном претресу од 16.12.2024. године, а која је била смештена, у критичном периоду, у кући која се налазила поред куће у којој је била смештена оштећена АА, навела је да зна Јована Радана, да га је први пут видела почетком листопада (октобар) 1991. године, и то када је била присиљена да изабере, од три особе, особу која ће је силовати, а бирала је између Јована Радана, ГГ и ЖЖ, па је пружила прстом у ЖЖ, који ју је, како каже, свакодневно одводио на силовање и који јој је рекао да Јовица Радан то исто ради са АА. Чула је да се у породичној кући, поред зграде у чијем стану је она била, налази АА. Описала је Јована Радана као човека средњег раста, црног, обученог у СМБ униформу и наоружаног пиштољем (оштећена га описује као тамнопут, црне косе, у СМБ униформи са пиштољем).

Сведок ЕЕ, у исказу који је дала у Жупанијском државном одвјетништу у Осјеку дана 21. просинца 2015. године, а која је била смештена у кући заједно са сведоком ДД, навела је да је мушкарац под надимком ..., који је био у СМБ униформи и наоружан,

рекао да се у кући поред њих налази једна млада девојка, презимена ... Чула је разговор између ..., ... и ..., у ком спомињу како Јовица одлази код АА, мада није чула због чега. Лично није познавала АА, али зна да се радило о млађој особи и да је била удата за сина ЗЗ, која је са њом пре рата радила у "... (оштећена је навела да јој је Јовица Радан први пут када је дошао у кући рекао да јако добро зна њеног мужа, свекра и свекрву, са којима је радио у "..."). Сведок познаје Јована Радана за кога наводи да је живео у Вуковару и радио у "...".

Сведок ЂЂ, у исказу који је дала Жупанијском државном одвјетништву у Осјеку дана 03. липња 2015. године, навела је да је 03. студеног (новембар) 1991, године одведена у кућу, у којој се налазио и фризерски салон (како наводи и оштећена у свом исказу), те да су у кући са њом били ..., њен син ..., који је био особа са посебним потребама, деда ... (о којима у свом исказу говори и оштећена) и једна девојка средњег раста, која је боравила у једној соби и врло мало излазила из ње. Сећа се да је једног дана дошао у кућу непознати војник у СМБ униформи и да је само прошао кроз кухињу, где су се налазили она, ... и њен син, и отишао у собу где се налазила та млада девојка, затворио је врата собе и сећа се да га није било јако дуго. ... јој је рекла да је он већ пар пута долазио код њих у кућу и да би сваки пут само ушао и отишао у собу где се налазила та девојка. Оштећена је у свом исказу говорила о присуству у предметној кући сведока ЂЂ, називајући је ..., те је навела да је мислила да се презива ..., а у ствари је ..., при чему је сведок ЂЂ навела да су је сви звали и знали под именом ...

Искази оштећене и испитаних сведока, према оцени већа овог суда, не указују на њихову инструисаност и жељу да баш на окривљеног укажу као извршиоца, већ на чињеницу да су говориле заиста о ономе што су виделе или чуле током критичног периода, па када се њихови искази доведу у међусобну везу, уз принцип компаративне анализе праћења чињеница и околности које из тих исказа произилазе, добија се комплетна слика критичног догађаја.

Браниоци окривљеног, у изјављеној жалби износе став да председник већа на рочишту 16.12.2024. године, са очигледном намером да оштећеној сутерише да треба да препозна окривљеног Јована Радана, не наводи именом и презименом нити једног од осталих пет лица која су се налазила на записнику о препознавању, већ само име Јована Радана и под којим бројем је наведен, међутим, и након упорног навођења оштећене на број 4 и на Јована Радана, оштећена не потврђује да је то он, односно, не потврђује на јасан, недвомислен, сигуран и прецизан начин да се ради о окривљеном, а што се од таквог доказа тражи и очекује.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, начин на који је првостепени суд оштећеној предочавао записник о препознавању, не указује на инструисање оштећене да препозна управо окривљеног Јована Радана, будући да су оштећеној показане и прва и друга страна предметног записника о препознавању, који је несумњиво потписан од стране оштећене, о чему је напред већ било речи, а на ком записнику је констатовано да сведок описује лице "стар око 40-45

година, јак, црне пути (тамнији), црна коса”, а потом се констатује да су сведоку, у сврху препознавања, показане особе од редног броја 1 до редног броја 6, те да након показивања сведок изјављује да га је препознала по облику лица, али изјављује да није био тако дебео, те да је препозната особа под редним бројем 4 (Јован Радан), па с тим у вези, околност да првостепени суд, након комплетног предочавања овог записника, оштећеној предочава фотографије од шесте до прве, након чега оштећена изјављује да можда личи на број 4, након чега првостепени суд оштећеној предочава број 4 и она поново наводи: “Можда личи”, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, не доводи у сумњу чињеницу да је оштећена АА препознала окривљеног Јована Радана, при чему је из антрополошког вештачења обављеног од стране судског вештака др Марије Ђурић Срејић од 09.04.2025. године, утврђено да се може са великом вероватноћом закључити да су особа на фотографији број 4 из “фотодокументације очевидна” и окривљени исте особе.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је са посебном пажњом ценио исказ сведока – оштећене АА, па је правилно поступио када је исти прихватио као јасан, истинит и непристрасно дат, будући да, према правилном ставу првостепеног суда, оштећена није имала разлога да неосновано терети окривљеног, већ је искрено испричала оно чега се сећа. Приликом оцене њеног исказа, првостепени суд је правилно имао у виду да је кривично дело, које је предмет овог поступка, учињено пре 34 године, те је немогуће очекивати да се о свим појединостима догађаја и хронологији оштећена изјашњава сваки пут на исти начин, јер би у супротном, према правилном мишљењу првостепеног суда, баш то упућивало на закључак да је припремана за потребе поступка. Протек времена од критичног догађаја, јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича, са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, или догађаја који су му претходили или се десили касније. Стога је првостепени суд правилно посветио посебну пажњу анализи исказа оштећене, не дозволивши да се, уколико се појави сумња у веродостојност и поузданост њеног исказа, то тумачи на штету окривљеног.

Жалбом бранилаца окривљеног, оспорава се одлука првостепеног суда да одбије предлог одбране да се на главном претресу саслушају сведоци ЕЕ и ЂЂ. Међутим, овај суд налази да је првостепени суд правилно поступио када је одбио предлог бранилаца оптуженог да се на главном претресу, а путем видео конференцијске везе, испитају сведоци ЂЂ и ЕЕ из ..., с обзиром да је Жупанијски суд у Осијеку обавестио првостепени суд 16. децембра 2024. године, да су сведокиње изјавиле да неће приступити суду ради видео конференцијске везе, имајући у виду њихову животну доб и нарушено здравље, због чега је првостепени суд, а имајући у виду и садржину њихових ранијих исказа које су дале у Жупанијском државном одвјетништву у Осијеку, правилно одлучио да их, на основу члана 406 став 1 тачка 1 и члана 405 ЗКП, прочита, правилно налазећи да читање исказа ових сведокиња са записника, неће битно осујетити окривљеног у његовом праву на одбрану.

У жалби бранилаца окривљеног се истиче да првостепени суд није омогућио ни саслушање сведока одбране ИИ, који је био ... која је била смештена у “Велепромету”, као и ЈЈ који је такође био припадник територијалне одбране и налазио се у спорно време у Вуковару у истој јединици којој је припадао и окривљени, а такође је одбио предлог одбране да се из Републике Хрватске прибави податак да ли је против Јована Радана вођен кривични поступак за предметно кривично дело.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да је првостепени суд правилно поступио када је одбио предлоге бранилаца окривљеног да се као сведоци испитају, између осталих и ИИ и ЈЈ, с обзиром да исти немају директну везу са предметним догађајем, односно, не може се са основом очекивати да би њихови искази допринели утврђивању битних чињеница, при чему очигледно ни одбрана не зна адресе ових лица. Такође, првостепени суд је од Републике Хрватске – Жупанијског суда у Осијеку обавештен да других казних поступака против Јована Радана нема, док је од Жупанијског суда у Осијеку прибављена правноснажна пресуда од 21.05.2020. године, којом је против оптуженог Јована Радана одбијена оптужба да је починио казнено дело против РХ – оружану побуну из члана 235 став 1 КЗ РХ, према Закону о опћем опросту, а која правноснажна пресуда иначе нема никакве везе са предметним кривичним поступком, односно силовањем оштећене АА.

С обзиром на све изнето, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио, те на основу истих, правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, правилно применио закон, јер се у радњама окривљеног Јована Радана стичу, како објективна, тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, за које је и оглашен кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама Јавног тужиоца за ратне злочине и бранилаца окривљеног Јована Радана, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да су исте неосноване.

Према оцени већа овог суда, првостепени суд је, одлучујући о кривичној санкцији, имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које су од утицаја на одлуку о кривичној санкцији, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног Јована Радана, ценио чињеницу да је неосуђиван, потом његове личне и породичне прилике, односно чињеницу да је ожењен, као и да је прошло 34 године од извршења дела, те да је стар 70 година у тренутку пресуђења и нарушеног здравственог стања, о чему постоји медицинска документација у списима предмета, док је од отежавајућих околности ценио пре свега околности под којима је предметно кривично дело извршено, безобзирно понашање окривљеног, испољено током извршења кривичног дела, увредљиво и понижавајуће поступање према жртви, те последице које су поводом тога за оштећену настале, односно психичке тегобе које је описала. Имајући у виду изнете олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног Јована Радана, првостепени суд је правилно поступио када је истог осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

И према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, изречена кривична санкција је адекватна тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности окривљеног и иста је нужна али и довољна да се, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, оствари сврха кажњавања. Стога су супротни жалбени наводи Јавног тужиоца за ратне злочине, засновани на ставу да наведене олакшавајуће околности не могу релативизовати насталу штету, нити умањити степен повреде заштићног добра, те да суд није у довољној мери вредновао отежавајуће околности на страни окривљеног, били без утицаја на правилност одлуке првостепеног суда о кривичној санкцији, па је и жалба бранилаца окривљеног Јована Радана, и у овом делу, одбијена као неоснована.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Џевердановић Савковић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић